

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 44/2024
30.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић, Владиславе Милићевић, Бранке Дражић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за цереброваскуларне болести "Свети Сава", Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате уважане зараде, накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3569/23 од 14.09.2023. године, у седници одржаној 30.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3569/23 од 14.09.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3569/23 од 14.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 7038/2021 од 25.05.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску од 21.12.2022. године. Ставом другим изреке, констатовано је да је тужба у делу за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада за мај и јун 2019. године повучена. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да исплати тужили на име разлике између исплаћене увећане зараде по основу рада у дане државних и верских празника и припадајуће увећане зараде по основу рада у дане државних и верских празника, обрачунате на основну зараду у висини минималне зараде, укупан износ од 913,81 динар, са каматом на појединачне износе, како је то ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да тужили на име разлике између исплаћене увећане зараде по основу рада недељом и припадајуће увећане зараде по основу рада недељом, обрачунате на основну зараду у висини минималне зараде, исплати укупан износ од 677,57 динара, са каматом на појединачне износе како је то ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле

да се обавезе тужена да тужиљи на име разлике између исплаћене увећане зараде по основу минулог рада недељом и припадајуће увећане зараде по основу минулог рада, обрачунате на основну зараду у висини минималне зараде, исплати укупан износ од 9.340,47 динара, са каматом на појединачне износе како је то ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи на име разлике између исплаћене увећане зараде по основу стимулације и припадајуће увећане зараде по основу стимулације, обрачунате на основну зараду у висини минималне зараде, исплати укупан износ од 2.564,30 динара, са каматом на појединачне износе како је то ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим да се обавезе тужена да тужиљи исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.10.2018. године до 07.10.2019. године укупан износ од 28.875,00 динара, са каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље, да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.10.2018. године до 07.10.2019. године исплати укупан износ од 28.862,27 динара, са каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом деветим изреке, усвојен је предлог и тужиља је ослобођена од плаћања судских такси у овом поступку. Ставом десетим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 34.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3569/23 од 14.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом и десетом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. Правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље за исплату увећане зараде по основу рада у дане државних и верских празника, рада недељом, минулог рада и разлике стимулације, с обзиром да су нижестепени судови закључили да је потраживање ових накнада застарело, применом члана 196. Закона о раду. Одлучујући о тужбеном захтеву тужиље ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован и овај тужбени захтев тужиље. Одлука о овом тужбеном захтеву тужиље је у складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 05.09.2022. године. Разлози на којима су засноване нижестепене одлуке у складу су и са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари о постојању права тужилаца на исплату тражених накнада на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора и нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама, који као *lex specialis* искључује примену општих норми Закона о раду.

Имајући у виду напред наведено, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе нити ново тумачење права, са којих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 441.ЗПП, прописано је да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Из наведене одредбе произлази да у свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, применом члана 403. став 3.ЗПП.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 27.10.2021. године, а преиначена поднеском од 21.12.2022. године. Вредност предмета спора је 71.233,43 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да је ревизија тужене недозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП, са којих разлога је, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд одлучио, као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**